

Ukininkas

Prekė laikraščio:

Prusose ir i Austriją 3 auks.
i Ameriką ir i kitas svetimas
žemes 5 auks.
i Rusiją (kuvertuose) 5 rub.

LIETUVOS

UKININKŲ LAIKRAŠTIS.

Prekė apgarsinimų:

Už eilutę smulkaus
rašto arba už jos vietą per
pusę puslapio 60 fenigų.

IŠEINA DU SYKIU PER MĖNESĮ SU MĖNESINIU PRIEDU.

Pirmutinė naujojo caro malonė.

Ant sosto atsisėd Mikalojus II. Ėmė kalbėti, kad jis busias geras ciesaorius. Daugelis Maskolijos valdomųjų nudžiugo ir ėmė laukti permaining. Laukė ir lietuviai geresnių laikų. Tartum, galima buvo laukti.

Čia išgirdome, kad Varšavos general-gubernatorių Gurką pavarė nuo vietos, žinoma ne už pagirtiną valdymą Lenkijos. Maskolių laikraščiuose parašė, kad ir Vilniaus general-gubernatorius Orževskis nepasiliks ant vietos. Mat, jis draskymu Kražių bažnyčios padaręs ciesaoriui gėdą prieš kitus karalius. Suprantama, tuoj pradėjo šnekėti ir apie atstatymą Kauno gubernatoriaus Klengenbergio, kurs teip nežmoniskai išpildė general-gubernatoriaus prisakymą.

Ten vėl perskaitėme tuose pačiuose maskolių laikraščiuose, kad Mikalojus II išreiškęs ypatingą meilumą popiežiui. — Yra toks paprotys: kada koks naujas karalius užžengia ant sosto, tai jis praneša apie tai kitiems karaliams per tam tikrus pasiuntinius. Ir ši kartą Maskolijos ciesaorius teip padarė; tik jis pas visus karalius išsiuntinėjo tą žinią paprastai, per savo general-adjutantus, o pas popiežių liepė važiuoti aukštą vietą užimanti valdininką, Vieniaus pasiuntinį, kunigaikštį Lobanovą. Rašė ir tai, kad Mikalojus II. aplankė Petrapilyje katalikų bažnyčią, ko turbūt, dar nė vienas Maskolijos ciesaorius nebuvo padaręs, rašė . . . rašė daug dar smagių dalykų.

Lietuvių viltys ėmė augti. Pasitikėjome, kad dabar sugrąžis mums lietuviškas knygas ir, kaip girdėti, tulose vietose ne tik mokinti, bet ir prasti žmonės pradėjo net ciesaoriui prašymus rengti. Laukėme, galima sakyti, išsižioję malonių nuo naujojo ciesaoriaus. Ir isties sulaukėmė.

30. dieną Lapkričio mėnesio pernykščių metų Mikalojus II pasirašė ant popierio, pa-

kišto, kaip sako, jam ministerių. Pagal tą ciesaoriaus pasirašymą dvidešimts kunigų tapo išvaryta i tolymas Maskolijos gubernijas. Dvidešimts kunigų — tai ne juokai! Su kartu išvarė dvidešimtį, kitą kartą — dvidešimtį, tai kiek kunigų tepasiliks ant vietos. Kas tada žmones bemokys, kas dvasiškas pareigas beatlįks? Kas lietuvių vaikus bekrikštys, kas bėspaviedos, šliubus duos, numirėlius palaidos? . . . Matyt, Mikalojui II tai visai nerupi, ir jis, matyt, spaus ir naikjs svetimus tikėjimus teip-pat, kaip tai darė ir jo tėvas Aleksandras III.

Už kągi Mikalojus II teip skaudžiai nubaudė tuos nelaimingus kunigus? — Ogi nė už šį, nė už tą. Jau dveji metai, kaip ėmė kalbėti, kad daugelis kunigų (paskirti) atiduotų po ypatinga priežiura policijos, kad atrado pas tuos kunigus kokius-ten raštus, kad apie juos eina dabar tardymas, arba iš gudiško sakant, slectva, kad valdžia ketina tuos kunigus paduoti po sudu ir tt. Siek-tiek vėliaus tas dalykas išsiaiškino.

Petrapilyje, kaip žinome, yra Dvasiška Katalikiška Akadėmija. I tą akadėmiją priima klierikus kurie labai gerai pabaigia mokslus seminarijose, ir suteikia tiems klierikams aukštesnį dvasišką mokslą. Iš tokių klierikų išeina paskui aukštesni kunigai: kanauninkai, pralotai, vyskupai ir arcivyskupai. Vienais metais pabaigusieji tą akadėmiją kunigai, išsiskirstydami i paskirtas jiems parapijas, prisizadėjo viens kito neužmiršti ir šelpti. Tam tikslui jie nutarė laikas nuo laiko kur nors visiems susivaziuoti; atsitikus vienam jų nelaimei — ligai ar istrėmimui —, visi kiti prizadėjo nelaimingąjį draugą šelpti; kiekvienas jų turėjo tam draugui mokėti per metus po keturias dešimtis rublių. Kaip matote, kunigai teip gražiai padarė, kaip ir brolis su broliu ne visada padaro. Tik ant nelaimės jie surašė savo įžadus ant popierio

ir pasirašė ant jo. — Už tai, žinoma, negalima jų pagirti: dang geriau būtų padarę, kad būtų apsiėję be raštų. — Tą popieri atidavė jie laikyti kunigui Pravdai, kurį vėliaus paskyrė profesorium Kelčių seminarijos. 1892 metuose Kelčių seminarija buvo tris kartus užsidegus; paskutinį kartą pagavo uždegiką; tai buvo vienas tos pačios seminarijos klierikas — mozuras Gavronskis. Norėdams turbut numazinti sau bausmę ir pasigerinti maskolių valdžiai, jis apskundė, būk seminarijos profesoriai platina priešingas valdžiai knygas ir raštus. Ant tų pėdų maskolių valdžia iškratė seminariją ir ten tarp kitų atrado pas kunigą Pravdą viršų minėtąjį raštą. Tuoį snėmė profesorius ir sukišo į kalinį, o seminariją uždarė ant šešerių metų.

Nuo to laiko tęsėsi tardymas. Buvo jau pradėję kalbėti, kad kunigams nebus bėdos, kad valdžia nerado didelės kaltybės. Dar labiaus ėmė tikėtis, kada ant sosto užžengė Mikalojus II. — Tik štai apie naujus metus išgirdome, kad visus tuos kunigus be sūdo pagal ciecoriaus nusprendimą išvaro į Maskoliją. Nenorėjome tikėti, bet įtikėjome, kada savo akimis pamatėme, kaip šimtai žmonių lydėjo savo (geradėjus) geradarius.

Greitakojis.

Dalbininkas.

Anglijoje yra labai daug geležinkelių. Jie nutiesti į visas puses, teip juog visa šalis išrėžyta tokiais keliais. Gyventojų Anglijoje daug daugiaus, nekaip pas mus ant tokio-pat ploto, ir užtat važiuojančių geležinkeliais ten yra kur-kas daugiaus. Yra tokių kelių, kuriais mašinos eina kas penkios minutės, — tai su žmonėmis, tai su daiktais. Mašinos einančios su žmonėmis, vienos eina greičiaus, kitos lėčiaus. Greitosios sustoja tik tai ties didžiaisiais miestais, lėtosios-gi — ties kiekviena mažute stacija. Paprastai esti nutiestu greičium du kelin: vienon pusėn mašinos eina vienu keliu, kiton pusėn — kitu. Greitosios mašinos, kurios eina su žmonėmis, aplenkia mašinas su vienais daiktais, „darbininkes“ ir kitas lėčiaus einančias, — ir todėl ties stacijomis yra padirbti šalutiniai keliai. Ten, kur prasideda šalymais einantieji keliai, yra ant augstų stulpų būdelės su langais į visus kraštus. Sitose būdelėse yra pritaisytos dālbos;*) prie dālbų gi pririštos vielos. Vielos yra nuvestos į tas vietas, kur šalutiniai keliai sneina su didžiuoju keliu. Kur yra tokios prietaisos, tenai, pakeliant dālbą augstyn arba nuleidžiant žemyn, galima, neiseinant iš bū-

delės, sujungti šalutinį kelią su didžiuoju arba visai juodu išskirti. Būdelėje sėdi dālbinninkas, — žmogus, kurs kyloadamas dālbą leidžia mašinas, kur reikiant. Ateina lėtoji mašina, o dalbininkas žino, kad paskui ją turi praeiti pro staciją greitoji mašina. Jis ima dālbą už pritaisytos tam tikros rankenos, nuleidžia ją žemyn, ir greitoji mašina nueina nuo didžiojo kelio ant šalutinio ir sustoja. Nepraleisdamas nė minutės, dalbininkas vėl pakelia dālbą. Štai jau pasirodė dūmelis, girdėti švilpimas prisiartinančios mašinos, ji lekia visu garu. Štai jau girdėti jos šniokštimas, dundėjimas ratų arčiau ir arčiau, ir mašina, lyg paukštis, pralekia, švilpdama ir tarškėdama pro staciją, tik tai palikdama paskui save debesį dūmų bei dulkių. Suprantamas dalykas, kad dalbininkas turi gerai atminti eilę mašinų, katroji paskui katrą eina ir per kiek minčių, kokia praeis pro šalį ir kokia sustos ties stacija, idant praleistų greitąją mašiną. Dalbininkas turi labai gerai pildyti savo darbą ir nežiopoti. Jeigu jis pasiriks ir praleis mašiną ne ten, kur reikia, mašinos užsigrūs viena ant kitos, ir šimtai važiuojančių bus užmušta ir sužeista. Dalbininkas turi savo rankose gyvenimą ir mirtį daugumo žmonių, ir užtat dalbininko vietą paveda tik tai geriausiems geležinkelio tarnams, — tokiems, kurie ilgu tarnavymu ir geru jo pildymu parodė savo ištikimumą.

* * *

Tokių dalbininkų buvo nuo-pat jaunystės Džonas. Tarnavo jis visuomet ištikimai, ir teip priprato prie savo darbo, juog dažnai jam atsitikdavo kelti arba leisti dālbą visai nieko nemanant. Neatėidavo jam niekad į galvą, kad jis savo rankose turi gyvenimą visų žmonių, esančių važiuojamoj mašinoje.

Teisybę sakant, kaip-kada sunkus būdavo darbas, labiausiai-gi prieš šventes. Džonni tekdavo kaip-kada iki šešiolikos valandų sėdėti savo būdelėje. Ant galo ir akys reibsta, ir galva sukasi nuo nuvargimo. Tada jau pusiau snausdamas, tik tai iš priepročio leidžia Džonas vieną po kitos mašinas.

Vieną-kart, prieš Kalėdas, Džonas nuvargio daugiaus, nekaip kitais sykais ir... užmigo būdelėje, teip juog nė negirdėjo artinantis greitosios mašinos, o šita mašina reikėjo praleisti ant šalutinio kelio. Tik tai visiskai prisiartinus mašinai, Džonas nubudo ir, baisiai persigandęs, šoko prie dālbos. Kad nors vieną minutę jis būtų pasivėlinęs, — greitoji mašina būtų užsigrūdus ant mašinos su daiktais. Visas perbales ir drebėdamas eina tą vakarą Džonas namolei.

Tik dabar jis suprato, koks didelis jo atsakymas. Ir vis jam akise stovi ta mašina,

*) dālbą = 1) didelis drūtas pagalys; 2) sveriamoji kartelė (рычагъ, Hebebaum).

vis jis mąsto apie tat, kas būtų buvę, kad jis vieną minutę būtų pasivėlinęs pakelti dalbą. Mato jis mašinas, kur dėl jo priežasties užsigrūdavo viena ant kitos; mato jis negyvėlius, sužeistus, sukruvintus žmones; mato jis, kaip jį patį atiduoda tieson; mato visą baisumą teismo, kurs jį žemina ir gėdina... Ir parėjo namolei Džonas ką-tik gyvas.

Džono nameliuose buvo visai tylu. Mažas jo sūnelis miegojo, o žmona prie žvakės kanten sinuo. Šyptelėjo ji pamačiusi vyrą.

— Džonai, — sako ji, — musų Džoniukas vis kalba: „busiu, sako, kaip tėvelis, dalbininku, kaip užaugsiu didelis.“

Susiraukė Džonas. Pati pamatė tai ir nusigando.

— Kas tau yra? — klausia.

Ir sako Džonas:

— Reikia mesti šitą vietą. Dalbininkas, kurs bijo, negali tarnaut, nes jo rankai nebe galima tikėti.

Vienok žmona sustiprino jį.

— Dirbk tiktai pagal savo saužinę, ir viskas bus gerai, tau nėra ko bijotis, — kalbėjo ji.

Teip tą vakarą ir prisizadėjo Džonas savo žmonai — stengtis visomet pildyti savo pareigą, kaip reikalauja saužinė, — kad ir kas žin kas būtų.

Ant rytojaus Džono žmonai teko važiuoti miestan — nusipirkti šventėms mažmožių. Išvažiuoti reikėjo ant visos dienos, nes mašina grįžo atgal tiktai vakare. Ir sutarė su vyru, kad jai geriau busė neimti sūnaus su savim, o palikti jį prie tėvo. Dar berniukštis labai norėjo pabūti dalbininko būdelėje, o Džonas jau seniai buvo žadėjęs pasiimti jį su savim. Džono pati išvažiavo. Einant mašinai pro būdelę, žmona linksmai pažiūrėjo pro vagono langą į vyrą ir sūnų. Vyras stovėjo prie dalbos, o vaikas pro langą mojavė rankytėmis.

Ir šiandien, kaip visada, Džonas darbuojasi visą dieną, o berniukštis tyliai sau sėdi būdelėje. Vienok vakarykštis atsitikimas neįsina Džonui iš galvos. Vis jis mąsto apie tą baisybę, kuri būtų ištikus jį, jei dvi mašini būtų susimususi, ir vėl jam stoja prieš akis tas-pat, kaip ir vakar. Jau Džonas darbuojasi, nieko nebemanydamas, lygiai per sapną, nieko nebemanydamas ir nebegirdėdamas. Bet staiga atsiminė jis apie savo sūnų; žiūri, būdelėje nėra vaiko. Persigando Džonas, pradėjo šaukti vaiką, bet kaip žvilgterėjo ant kelio, teip visas ir sudrebėjo, ir apsalė širdis... Mato jis; pro vagono langą išmetė pasažyras lėlę ir berniukštis nubėgo jos paimti. Tą pačią minutę ant šalutinio kelio stabdė vietinė mašina su daiktais. Paskui ją artinosi greitoji mašina su žmonėmis, kuri reikėjo pra-

leisti ant vidurinio kelio, kur stovėjo jo sūnus, nieko nebijodamas.

Net apalpo Džonas. Kad paturėtų jis dalbą da vieną valandėlę, greitoji mašina tuo užlėktų ant mašinos su daiktais ir vaikas liktų išgelbėtas, bet pražūtų visi žmonės, kurie yra mašinoje. Kad jis praleistų greitąją mašiną ant vidurinio kelio, tad nebektų sūnaus. Tuo tarpu protuoti nėra kada, — mašina jau čia-pat, jau debesys juodų dūmų uždengia Džonui akis. Šaukti vaiką nėra ką — neišgirs.

— Dieve mano! — sušuko Džonas, — ką man daryti?! — Bet atsiminė jis prižadėjamą, duotą savo pačiai. Atsiminė, kaip jis pats sakė: dirbsiu savo darbą, — tegul bus, kas bus. Ir sukando Džonas dantis ir pakėlė dalbą...

Kaip paukštis, praskrido mašina. Džonas puolė ant kelių ir rankomis uždengė savo veidą. Nėbedįsta jis pakelti akių, trūksta spėkos žvilgterėti ant baisiai sužeisto kūno savo sūnaus. Ir Džonas visai nusiminęs mąsto: Dieve mano, ką-gi aš padarian? Kur mano vaikas? Jo gyvenimu atpirkau šimtą gyvenimų! Dieve! sūnus mano, kur jis? Bet staiga išgirdo vaiko balsą. Šoko tėvas, kaip išdūkęs, bet nieko nesuprąsdamas, čia-pat sugriuvo, lygiai negyvas.

Džonas pabudo tiktai ant rytojaus savo patale. Apsakė jam pati, kaip viskas atsitiko. Vakara jai labai buvę neramu dėl sūnaus, ir nelaukus ji vietinės pasažyrų mašinos, o sugrįžus su „darbininke“. Ji mačius iš vagono, kad berniukštis stovi ant kelio, mačius, kad ateina greitoji mašina. Ir iššokus ji iš mašinos vagono, kurią jau buvo bestabdą, pagriebus vaiką ir paspėjus atgal išokti. Sustojus daiktų mašinai ties stacija, atbėgus ji pas vyrą ir radus jį ant grindų, plačiai išskėtusį akis, lyg išdūkęs žmogus. Teip jį parnešus namolei, ir atsijokėjęs*) jis tiktai ant rytojaus, pirmą dieną Kalėdų. Kad Džonas būtų norėjęs išgelbėti savo sūnų, greitoji mašina būtų užlėkus ant mašinos su daiktais, — ir būtų netiktai jo žmona pražuvusi, bet ir sūnus dingęs.

Vertė A. B.

*) atsijokėti = atsi-okėti, atokti (Vilkmėrgės pav.).

Iš Lietuvos.

Panemunėms, pradedant nuo Seredžiaus Prūsų link, šiuose paskutiniuose metuose jauniejie po kaimus pradeda labai negraziai elgtis. Ypač turi žmogus pasipiktinti čionais per vestuves arba svodbas. Tiek šokant, tiek sėdint nėra tarp jaunųjų jokios drovos nėgi gėdos, ir daugybė mergelių per vestuvės šitose šalise prašoka savo rutų vainikėlius. Garsingiausios tokiais papročiais — tai parapijos: (Kauno g.) Seredžiaus, Veliunos, Skirs-

nemunės, Jurbarko, ir (Suvalkų g.) Panemunės, Ilguvos, Ploksčių, Lukšių. Šitose parapijose žmonės labai mėgsta pasilinksinti: nors čion svietas daugiausiai pavargęs, bet kad kur pasidaro koks baliukas, tai užia iš paskutiniųjų. Girtuoklystė ščionais šauniai prasiplatinusi ir per ją sunku geresnė doriška sėkla sėti tarp žmonių; menkai čia tėra skaitančių kokias vertesnes knygas, kurių dabar teip apščiai pradeda ieseiti Prusose ir Amerikoje. Laikraščių tarp ukininkų ščion labai mažai tėra; da „Apžvalga“ tai nors kokia davatka kur sugriebia, o šių laikraščių, kaip Varpo, Ukininko, šituose kampuose kaip ir nė negirdėti. Žinau kelis ukininkus, kurie skaito Ukininką; bet tie, kaip perskaito, neduoda kitiems, nėra bijo, kad neapskųstų — toki pas mus tamsus žmonės! Ko-ko pas mus apščiai yra — tai davatkų, tų čionais tai jau užderėjo — nėr ką sakyti; bet jos vargsės, drauge ir jų veisėjai (tuli kunigėliai), vis negal įgyti geresnės garbės, kaip ikišiol kad turėjo: žmonės visur jas garbina kaipo tingines, ilgaliežuves, pikčiurnas, o daug kartų ir kaipo pasileidėles: nėra jau ne viena davatkėlė, belankydamą bažnyčias, susilankė gandrą (garnį) su paviržiu . . . apie kalėdas, užgavėnes ar teip kada.

Eleonorave (Kauno pav.) per valsčiaus raštininką yra vienas maskolius, atsiųstas į Lietuvą ant atsisėdėjimo. Tasai žmogpalaikis baisiai paikas, nišmano nė savo raštininkiskųjų reikalų atlikti, o svietą plėšia ir skriaudžia, kaip pasiutęs.

Eleonorave staršina yra tulas Pranciškus Jakaitis iš Jakaičių kaimo, mažumą mokintas — savo vardą ir pravardę pasirašo. Abudu tokiu Saliamonu budamu, daug kart atvykę kur į kaimą su kokių reikalu, viens kitam žiuri į akis, ir nė viens nežino, kaip čia tą reikalą atlikti, kaip užrašyti — ir, nieko neprasimanę, gryšta namo. O kad ukininkai kada susirenka į kanceliariją su reikalais, tai tasai kacapas kobjauriausias sodžiaus pradeda ant musų žmonių plust. O musų žmonelės su nusizėminimu ir su baime nusiima kepure ir šoka prie rankos bučiuoti. Jeigu privalai kokio rašto iš kanceliarijos ir prašai to kacapo parašyti, tai tuojaus surinka: „užmokėk pirma, o paskui prašyk!“ Jau nekalbant apie tokį pažėminimą musų žmonių, kiek toks apjakes maskoliškas nenaudėlis praryja sunkiai musų žmonių uždirbto skatiko! . . . Kad musų žmonės bent kiek būtų gudresni, tai, žinoma, kad nesiduotų teip skriaustis tokiam atsivilkėliui, kurio didžioji galybė — tai jo nežmogiškas begėdiškumas; o dabar musų žmonelės tamsus, baigštus — tai tik tokiems pas mus ir vy-

rauti. Kada mes tuos siurbėles išgnisime iš savo žemės? . . .

Eleonoravo valsčiaus kaimo Pupkaimio ukininkai ilgai bylinėjosi su p. Kaizeriene už lauką. Iš pradžių ukininkai buvo laimėje, bet pagalios augštesnysis sudas tik pripažino viršų (maskalkai) Kaizerienei. Žmonės nenorėjo savo nuo senovės valdomos žemės atiduoti, tai Kaizerienė partraukė kareivius ir tie išbuvo Pupkaimyje tris mėnesius. Daug žmonių pakliuvo į bėdą už pasipriešinimą, o kiti išbėgo į svetimas žemes.

Štai vardai pakliuvusiųjų:

1. Motiejus Žilvinskas ant 1 met.
2. Juozas Gvildys ant 1 met.
3. Simanas Račkauskas ant 4 mėnes.
4. Stasius Kačinauskas ant 3 mėnes.
5. Antanas Kačinauskas ant 3 mėnes.
6. Petronėlė Vinkšnaičiukė ant 2 mėnes.
7. Antanina Brazinskienė ant 2 nedėlių.

Tokiu budu toji maskalka ne tik atėmė žemę iš musų žmonių, bet da dangėlį ir į bėdą įvarė. Išviso iš Pupkaimiečių atėmė 215 margų nuo 18 ukininkų, tai nuo kožno atsieina beveik po 12 margų! Kaizerienė ant to lauko davė pastatyti palivarką. Daug kenksmo padarė savo kaimynams Stasius Vinkšnaitis, kurs savuosius išdavė maskalkai Kaizerienei ir už tą savo judoystę gavo nuo jos arklį ir klėtį arba svirną. *P. Dainius.*

Dambava Buda („Butka“ Mariamp. pav. Suv. gub.) Kaip atsirado naujieji sudai, iki šiam laikui sudas buvo Dambavoj Budoje. Per tuos metus įsiveisė čia daugybė žydelių: vienas įsitaisė šinkių, kiti — kromus, ir visi laimingai sau gyvenę; žydeliai žino, kur gerai pelnyti. Bet prieš pereitas kalėdas atvažiavo iš Mariampolės prezidentas ir nukabino branktą musų tiesdariui p. Gromskiui, tur-but buvo kas liežuvi pakišęs. Kas teisybė, p. Gromskis jau buvo ir užsipelnęs ant to, nėra ne tiek sude sėdėdavo, kiek sodžiuose su našlėmis neršdavo, o pargrįžęs namo lovoje girtas ty-sodavo.

Dabar į Gromskio vietą tapo aprinktas p. Šabunevyčius, kursai ketina sudą iš Butkos perkelti į savo dvarą Antanavą. Ką tie Dambavos Budos žydeliai veiks, pasilikę be sudo, kursai juos tiek metų ten maitino . . .

Juodaglynio kelmelis.

Juodaglynis (Antanavo valsčiaus, Mariampolės p.). Toji vieta prieš tris dešimtis metų buvo tai didelis plotas girios, vadinamas Juodaglyniu; o apskui mišką gyveno keletas ukininkų. Kaip pasakodavo senukai, da kelias dešimtis metų seniaus, į Juodaglynį ativilkdavo iš tolymesnių miškų buriai vilkų, kurie naktimis dirbdavo ukininkams kenskams: išteriodavo šunis ir visus gyvulius likusius

ant lauko. Jau kokios trys dešimtys metų, kaip valdžia nukirsdino Juodaglynį, o tą žemę išdalino grintelninkams (daržininkams), kurie kelmus iškasė, žemę išvalė ir pradėjo sėti javus. Rodos, drauge su vilkais būtų reikėję išnykti ir vilkų papročiams; bet vilkų papročiai da iki šio laiko išsilaikė pas aplinkinių kaimų jaunuomenę vyriškosios lyties: nes jie, susirinkę subatos ar nedėlios vakarais į vieną ganją, vaikiojasi iš vienos karčiamos į kitą, kaip ožiai bliudami nepriderančias damas, o pakeliui dirbdami ukininkams yvairius kenksmus. Per šiometines kalėdas susitelkė iš kelių sodžių garsiausi, kaip antai: Čisavos Samuolinkas, Pridotkų Račkauskutis, Kubilių Kubilinkas, Čystos Budos ponas Banioninkas, ir kiti. Susitelkę vilkosi per Bebruliškės grintelninkus į kokių ten linksmus namus, o pasiekę ukininko Patašiaus gyvenimą, pradėjo tvoras ardyti. Patašius pajutęs išėjo pro duris ir ėmė juos bauginti. Bet ir čia ne bailių buta: vienas prišokęs su lazda parmušė Patašį ant žemės, o kiti prišokę taip žmogelį supupėjo, kad ant rytojaus reikėjo šauktis prie kunigo; bet, kaip girdėti, Patašius eina geryn. O ant tų valkatų vaitas sustatė protokolą į tyrinėtoją, o tyrinėtojas padavė į sudą: tai gal tie vyrukai už tokius karžygiskus darbus gaus tinkamą užmokestį... Bet ką tai jiems pamačys! Jug jau jie gėdos nepažįsta, nėra kad pažintų, tai atėję į Sarnavos bažnytelę nedėlioms, tarp durų stovėdami, nedarytų tokių juokų, kokių geresnis žmogus ir karčiomoje gėdisi. Bet, kaip man rodosi, dalis tos kalčios puola ant tėvų-gimdytojų, kad iš mažo duoda vaikams valkiotis po karčiamas, kurios — tai pirmutinės mokyklos ant pikto.

Juodaglynio kelmelis.

Antanavo valsčiuje (Mariamp. p.) 16. dieną Vasario viena nakčia įvyko du priepuoliai. Pas vieną ukininką į Nendrinį sodžių atsi-beldė vagys, suardė tvarto duris ir, radę tris kurkes (?) ir vieną kumelę, visą treją kurkių pasikinkė į to paties ukininko roges, įsidėjo kumelę į roges ir patys įsisedę leidosi važiuoti. Bet bevažinodami patėmyjo, kad po trejatu perprastos rogės: tai, vos nuvažiojo iki sodžiaus kalviui, tas roges pametė ir, persikinkę į kalvio geresnes roges, nuvažiojo laimingai, ir šiandien jų niekur negirdėti!

Antrasis priepuolis buvo tokis. Ukininkas Maumavyčius iš Kazlų Rudos, keliaudamas per Griešių sodžių, paklydo ir nežinojo ką daryti. Čia jisai pamatė Griešių Adomaičio žiburį ir apsidžiaugęs ėjo, mislydamas, bene gaus pas tą žmogų pagelbą. Atėjęs įėjo į prieangį ir ėmė baladotis, nerasdamas tamsoje grįčios durų. Grįčioje tik viena tarnaitė buvo neatsigulus; išgirdusi bildesį, nusigando,

mislydama, kad tai plėšikai užpuolė. Nubėgus pakėlė patį Adomaitį. Adomaitis pašoko iš miego, pagriebė kirvį, prasidarė duris ir klausia: „kas čia baladojasi?“ Bet Maumavyčius, iš prigimimo turėdamas prastą iškalbą, o da degtinės gerai ragavęs, visai negalėjo kalbėti, tiktai tylomis artinosi prie Adomaičio. Adomaitis dabar ištikro pamislyjo, kad tai plėšikas prie jo tylomis artinasi, ir griebė svečiui su kirvio ašmenimis į ragus. Gavęs tokį smogį, keleivis tuojaus pargriuvo, o Adomaitis jam da kelis kirvius primetė. Kol juodu čia ėmėsi, merga nubėgo į kaimynus ir pargabeno daugiaus žmonių. Kiti tuojaus pamatė, kad tai geras žmogus, 1et visas jau kraujuose. Tada ir Adomaitis atsikvošėjo ir ėmė gailėtis, kad pažinstamą žmogų taip sužeidė; o ant rytojaus pats parvežė vaitą, kursai sustatęs protokolą nusiuntė į sudą; o Maumavyčių vos gyvą nuvežė į jo namus; girdėti, juog žmogelis ima taisyti.

Baidyklė.

Iš Pyplių (Aleksoto valsč., Mariamp. p. Suvalkų gub.) Keliavo aną kartą iš Kauno su tavorais lietuvininkas Juozas Žilius, pirklys iš Gelgaudiškio, su važiu Juozu Diržiuku. Juodviem bevažiuojant, užėjo vakaras, pradėjo temti ir ištiko baisi vėtra su sniegu; mūsų keliauninkams parupo, kaip čia bus tolyn keliauta. Čia ateina du žmogų ir pradeda maldaut, kad p. Žilius užvažiuotų pas juos pernaktot. Bėdoj budam, mūsų keliauninku, nors ir su baime, bet tik apsiėmė pas juos užsukti. Iš kelio reikėjo važiuoti tiktai kokių du verstu, bet buvo toks prastas kelias, kad skrynias su tavorais reikėjo po vieną važioti į tą jų pili, ir važiojimas tasai užtruko iki pusiaunakčiui. Dabar mūsų keliauninkus parsivedė pas Baltrušį — vienas tų pypliškių vadinosi Baltrus Kalvaitis, o kitas — Martynas Baltrušis arba kitaip Žalis — ir norėjo, kad paliktų pas jį visus savo tavorus. P. Žilius, matydamas, juog prastai einasi, ėmė plėšikus meiliai vaišinti, kuo tik turėjo; turėjo įsidėjęs degtinės ir gerą kepalaitį pyrago, — tai viską ir sugirdė ir sušėrė tiems plėšikams; tada tik suminkstėjo jų begėdiškos širdys ir pasilaikė tiktai dvi galvas cukraus, kuriodvi kaštavo arti dešimts rublių. Taip apžnaibę mūsų pirklių paleido namo važinoti. O kokia šauniai nakvyne turėjo mūsų keleiviai, tai tegul Dievas susimyla! Toj pačioj grįčioje, kur kėlė vaisės, buvo drauge pašertos ir kianlės, avys po lova suguldytos blioivė, o erylčiai po aslą šokinėjo, ir t. t.

Tokių tai džiaugsmus ir linksmybes išbandė mūsų p. Žilius su savo važiu Diržiuku! Pypliškiams tai ne pirmutinis sykis tokį amatą varyti — keleivius pas savę užsi-

kviesti, o paskui nuplėsti. Deltogi, keleiviai, kuriems kada reikės pro Pyplius keliauti, prasilenkite jų istolo, kad nepakliutumėte į nagus tiems plėšikams!

Iš Plokščių (Naumiesčio p., Suvalkų gub.) Dagilių kaime gyvena toksai Juozas Bastys — ukininkas, ir tur suaugusią dukterį Julionę. Toji vieną kartą bearbuojant užsigėdė pačpinėti ratukus, kurie teip gražiai arboje sukasi, įkišo pirštus į arba. Pirštus, žinoma, arba pagriebusi tuojaus nuspaudė lyg gručką. Julionė pradėjo šaukti ne savo balsu: „netrivosiu, netrivosiu!“ Išgirdusi motina atbėgo žiūrėti, kas čia pasidarė. Kada atėjusi patyrė dukters nelaimę, nėjoku būdu negalėjo suprasti, kaip tai galėjo atsitikti. Tada tėvas pradėjo sukti arba ir rodyti, kaip Julionė pirštus įkišo. Berodydamas šmakšt ir pats įkišo nagus į tarpą ratukų, ir jo nugnybo, kaip tešlą. . . . Palydėjęs pirštus žmogus pradėjo rupužiuot dukterį, kam ji kiša pirštus į arba, — del jos ir jisai turėjęs savo pirštus pamesti. Tai mat: jauna kvaile, o senas da kvailesnis. Tai įvyko pernai rudenyje. — Stulgių kaime Kastantinas Valuckis iškrito iš medžio penkių sieksnių augščio ir drūčiai susikulė; bet pasigavo. Viktorija Širvaičiukė, to paties kaimo, bekuliant tapo pagauta sukamosios karties (drėlingės), ir nulaužė merginai kojas. Antkalniškių pievose netoli Plokščių, gyvena ukininkas Demaitis, o jo yra duktė Petronėlė ir gyvena prie tėvų. Toji Petronėlė pernai vasarą, jausdamosi pastosiant motina (jau antrą kartą), negalėjo pakelti tos gėdos ir apsidavė. . . . Tada pagimdė ne laiku negyvą kudykį ir, įvyniojusi į skudurą ir idėjusi į dėžę nuo vinių, palaidojo 17. d. Liepos mėn.

Plokščiuose yra sudas trijų valsčių: Plokščių, Lukšių ir Gelgaudiškio. Dabar jau koki šešeri metai, kaip per sudžią čionais yra p. Kriaučiūnas, labai mokintas ir didei teisus žmogus. Jisai, norėdamas ištirti tikrą tiesą, išklausinėja iki menkiausiam mažmožiui. Nors žmonės ir žino, kad p. Kr. teisus žmogus ir, Dieve mylėk, kad ką nuo ko imtų (kaip tai daro daug kitų sudžių), vienok žmonėms nepatinka tas daug kart ir nereikalingas naginėjimas visų mažmožių; o da čion pasipainioja visoki pavyduoliai ir piktos valios žmonės, kurie tyčia nebutus daigtus apie musų sudžią tarp žmonių leidžia. Delto, kaip tik buva rinkimai, tai pas mus daugias balsų gauna kiti kandidatai, ypač kad anie da nepavydi tamsiems ir pavargusiems šitų valsčių žmonėms degtinės. Vienok ikišiol p. Kr. vis pasiliko sudžia, kadangi nebuvo musų krašte kito nors kiek tinkamo į sudžias kandidato, ir vyriausybė vis užtvirtindavo p. Kriaučiūną.

Čia turiu pasakyti, kad nors p. Kr. šėip iš apsiėjimo ir ne visiems įtinka (kas gi gal visiems įtikti?!), tai tačiau geresnio sudžios negalima nė geidauti, nėra tokio mokslo ir teisus vyro toli turėtum eiti jieskoti, o kas žin, ar da rastum. . . .

Iš Saločių. (Panavėžio p. Kauno gub.) P. Šaknis, aprašinėdamas apie nusikendimą viens salotiečio Mušoje (Nr. 11 „Ukininko“ pereitų 1894 metų), pramanė nebutus daigtus ir neteisą pasaką ant savo klebono. P. Šaknis rašė, buk atradimui skanduolio Saločių klebonas paliepes duris įleisti į upę ir ant durų uždegtą žvakę (grabnyčią) pastatyti ir paleisti, ir pasakęs, buk durys sustosiančios ant tos vietos, kame ant dugno guli skanduoelis.

Norėdamas ištirti, ar vis tai teisybė, ką čion sakiau, išklausinėčiau visų tų, kurie jieskojo skanduolio ir ištraukė jį iš Mušos. Ir nuo visų gavau vienoki atsiliepimą, juog prie jieskojimo skanduolio jokių durų nė žvakės nebuvo ir juog jie tą pasaką pirmą kartą girdžia. Ištraukus skanduolį ant upės kranto buvo pastatyta buda iš lentų ir durų — paunksniui, kad saulelė nekaitintų teip skanduolio ir kad per tai teip greitai lavonas nekirmytų: nėra turėjo keletą dienų išgulėti ant kranto, kolei svietiška valdžia leido palaidoti.

P. Šaknis sako, buk jam Buiviškiečiai teip kalbėję; bet tai ir neteisybė, nėra aš klausiau visų Buiviškių ukininkų, ar kas teip kalbėjo, ir visi pasakė, juog jie tą pasaką pirmą kartą girdžia. Matyti, juog p. Šaknis tyčia pramanė tą pasaką ant savo klebono, norėdamas iš jo pasijuokti, nežinia delko. O reikia teisybę pasakyti, kad Saločių klebonas — geras kunigas: sako graudingus pamokslus ir patraukia daug žmonių prie Dievo garbės, naikina karčiamas ir kitus nedorus daigtus ir tarpo žmoniją.

Saločių Sakelė.

„Ukininko“ redakcijos prierasė. Kaip patalpinome pirmąją korespondenciją p. Šaknies, talpiname ir šitą išteisinimą. Keno teisybė, mes negalime žinoti, nėra patys prie to darbo nebuvo. Butų didei negera, jei p. Šaknis ištikro būtų pramanęs tą visą istoriją apie tas duris su žvake, ir mes da kartą prašome, idant rašantieji į musų laikraščius „Ukininką“ bei „Varpą“ rašytų vien gryną tiesą, nėra melas daug kenksmo daro. Tačiau negalime nepridurti, juog toji istorija apie duris su žvake da pirmiau, nekaip apie ją aprašė p. Šaknis „Ukininke“, jau buvo patalpinta „Vienybėje Lietuvininkų“; delto-gi tenerustauja p. Sakelė, kad mes jo išteisinimą nepalaikome suvisu per gera, ypač da, kad jisai už patalpinimą savo išteisinimo į musų laikraštį savo gromatoje siulosi atsistų pinigų. . . . Red.

Iš svetimų šalių.

Karas tarp Kynų bei Japonų. Kaip pernai rudenį prasidėjo karas (vaina) tarp Kynų

bei Japonų, tai da vis nepasibaigia. Kad būtų Kynai išpradžių pradėję laimėti, tai būtų umai karas pasibaigęs, nėra į porą mėnesių jau būtų visa Japonija užimta; o dabar, nors Kynus Japonai ant visų punktų sumuša, tai tačiaus ne teip greitai galima apimti tokią milžinišką šalį, kaip Kynija, o ypač žiemos metą. Vienok, rodos, jau neužilgo tik pasibaigs; tiktai klausymas: kaip pasibaigs tasai karas? Jei iš pat pradžių, kaip tik Japonai buvo paėmę Korėją ir buvo pradėję briaunis į tikrąją Kyniją — jei tasyk, sakau, Kynai būtų prašę pakajaus, tai būtų jie neapsakomai pigiau apsiėję, nekaip dabar apsieis. Anuo tarpu Kynai buvo kreipęsi prie Šiauriosios Amerikos Suvienuytųjų Valstijų vyriausybės, prašydami jos tarpininkystės dalyke susitaikiniui su Japonais, bet Japonai stačiai davė suprasti, juog jei Kynai nor pakajų turėti, tai tur kreiptis tiesiog prie jų (Japonų) su prašymais, o ne per tarpininkus. Tokiu budu Kynų vyriausybė ir buvo pasiliovusi ir ryžosi pagalbos įieškoti ginkluose ir savo žmonių galybėje. Vienok Kynų vyriausybė da tik dabar gavė persiliudyti, ką jau kiti seniai žinojo, juog josios (vyriausybės) pagalbiniškai niekam netikė ir juog tarp tokių sąlygų Kynai butinai tur žuti nuo smarkių Japonų. Pasirodė, juog visiems Kynų žemės viršininkams, lygiai kareiviškiems kaip ir civiliškiems, nieks daugiau nerupi, kaip tik jų pačių pilvas, gerklė ir kišenė. Skaitlius kareivių, stiprumų, armotų ir šėip visokių ginklų, maisto, pinigų kasose — buvo tik ant popierio, ant teisybės tie dalykai jau daug metų buvo užmiršti. Viršininkai į savo kišenes susikišo nevien savas neužpelnytas algas, bet ir yvairius mokesčius, surinktus nuo žmonių ir paskirtus ant visokių bendrų reikalų. Tokiu budu iškilus karui Kynų viršininkai nežinojo nė ką pradėti: šen šokę, ten šokę! Kad da Japonai toli nuo kokios vietos, tai da šėip-teip apsitaíso miestą, surenka ginklus, žmones ir laukia. Bet kaip tik išmokinti Japonų kareiviai pradeda pleškinti, tai Kynai pameta viską ir bėga. Tulose vietose juog ir Kynai neva gerai gynėsi, bet vis tapo sugniužinti ir gana. Neperseniai Japonai vieną po kito paėmė du dideliu Kynų miestu, kurių įgalėjimas jiems rupėjo visą laiką. Paėmę tuodu miestu Japonai dabar stačiai droš ant Pékino, Kynų sostapilio, kur gyvena ir Kynų ciecorius — bagdikanas.

Po tokių nusitikimų Kynų vyriausybė labai nusigando ir išsiuntė į Japoniją savo vieną generolą prašyt pakajaus. Vienok, kaip girdėti, Japonai dabar neskubrus ant pakajaus darymo. Laikraščiuose rašo, juog Japonai dabar rupinsis teip ilgai nutęsti tāsias paka-

jaus derybas, kolei jų armija paims Kynų sostapilę Pékina; o kada jie bus Pekine, tai galės kitaip kalbėti apie pakajų ir kitokius reikalavimus statyti Kynams, nekaip šiandien. Tur but teip ir įvyks; o tasyk tai kas-žin ar išliks Kynų žemė čielybėje, jau Japonai tasyk bus be susimilimo. Beto, da ir iš kitur gal Kynams pavojus iškilti. Mat, jug anglai, ir maskoliai, ir prancuzai ir tulos kitos žemės turi pretensijas prie Kynų. Dabar šitie tik laukia, kada ateis pagabiausią valanda. Tokiu budu šitasai karas Kynams gal labai verksmingai pasibaigti: nekalbant jau apie milžinišką kontribuciją, kurią turės Kynai išmokėti Japonams už karo kaštus, da gal kaimynai labai šauniai Kynų žemę pamažinti. O rasi ir patys Japonai da gerą sklypą Kynų žemės pasilaikys.

Iš Amerikos.

Atsisaukimas prie lietuvių.

Mokinimas kitų, o labiausiai vaikų, yra tai svarbiausia užduotis, yra tai garbingiausias siekis. Iš senųjų vieniems jau mažai ką gero tegalima padaryti, o kitiems mažai ką tereik daryti, nėra jie bus lietuviai ir katalikai ir mirs toki. Bet daugiausiai turime rūpintis jaunąja gentkarte, jaunąja kilme. Todėl, norint iš tos jaunos gentkartės padaryti gerus katalikus, gerus lietuvius, reikia darbininkų. Toki darbininkai — tai kunigai, seserys ir mokiniojai. Kunigai tur ir be to daugybę darbo, tam tinkamų mokintojų neturime, reikia mums seserų, kurios galėtų prisidėti prie to garbingo ir nandingo darbo. Todėl tas atsisaukimas parašytas prie jus, lietuvaits, prie jus, kurios, mylėdamos savo artymą, mylėdamos dorybę, mylėdamos Dievą ir Jo prisakymus, norėtumėte pasišvesti labai lietuviškų vaikelių. Todėl, katros iš jūsų norite pasišvesti tam dalykui, eiti į kloštorių ir ten išbuvusios butinai reikalingą laiką — mokinti vaikus ir tarnauti Dievui, tai atsisaukite į senandori prie kunigo Abromaičio.

Rašant laiską, reikia parašyti, kiek metų, kokios sveikatos ir kokio mokslo. Gerai būtų, kad daugiau mokslo turinčiosios atsisauktų, bet bus priimtos ir su mažesniu mokslu; kad tiktai būtų tikras noras ir pasišventimas, tai išmoks, ką daugiau reiks. Jeigu pinigų neturėtų, tai kaštai bus duoti, bet pirmiaus reikia parašyti laiską kunigui Abromaičiui, ant šitokio adreso:

Rev. P. Abromaitis
Jarden str., Lithuanian Church
Shenandoah, Pa.
North America.

Pinigus ir laiškus į Ukininko (ir Varpo) redakciją siunčiant, reikia šitoksai adresas padėti:

Hrn. Dr. Bruazis, Tilsit (Ostpreussen).

Turgaus prekės.

	Tilžėje.		Klaipėdoj.	
	m.	p.	m.	p.
Kviečiai	5	20	5	60
Rugiai	4	20	4	40
Miežiai	3	40	3	70
Avižos	2	30	2	80
Žirniai baltieji	5	50	5	30
Žirniai rainieji	5	60	6	20
Roputės (bulvės)	1	60	1	80
Kiaušiniai	2	50	3	00
Sviestas	70	—	90	—
Kiauliena	45	—	55	—
Jautiena geroji	35	—	40	—
Versiena	55	—	60	—
Avinčiena	35	—	40	—
Šienas	1	80	2	—
Šiudai	1	60	1	80
Kuliai ruginiai	26	—	29	—
Sėmenys	10	—	11	—
Tymotai	18	—	21	—
Kriušienė	34	—	—	—
Avižų kruopos	44	—	—	—
Linai	—	—	28	—
Malkos prastesnės	—	—	46	—
Malkos gerosios	—	—	48	—

Rubliaus kursas 2 auksinai (markiai) 19 fenigų.

Apgarsinimai.

Vienybė Lietuvinkų

Organas Susivienijimo Lietuvinkų Amerikoje išeina jau dešimtį metų kas nedėlia didelės knygos (4to) formoje nuo 16 puslapių.

Vienybėje L. talpinama yra yvairūs straipsniai iš viso svieto atsikimij, o daugiausiai yra žinių iš visų šalių Lietuvos bei daugiausiai rašoma apie gyvenimą lietuvių visose šalies ir pačioje Lietuvoje.

Vienybėje L. talpinama yvairios apysakos iš lietuvių gyvenimo ir nusidavimai iš lietuvių gyvenimo.

Vienybė L. vartoja visiems suprantamą rašybą taip, kad kiekvienas aiškiai supranta viską, apie ką yra skaitęs.

Vienybė L. turi skaityti kiekvienas lietuvis ir žemaitis ir platinti ją tarp savo draugų bei gėntių.

Vienybė L. galima yra kiekvienam laike išsirašyti; prekė su parsiumimu iki Prūsų rubežias 6 rubliai ant metų. Pinigus už Vienybę L. reikia siųsti ant šitokio adreso:

Mr. Joseph Pauksztis, Box 1018.

Plymouth, Luz. Co. Pa. North America
arba

M. Noveski,

Tilžėje = Tilsit Ostpreussen,
Goldschmiedestr. 8.,

nuo kurio, patiems atsiimant, Vienybė L. kaštuoja tikrai 4 rubliai ant metų. Teip-pat pas jį galima gauti, visokių lietuviškų knygelių. Katoliogai norint gauti, reikia prisiųsti pačtos markelę už 10 kapeikų.

Atsakąs redaktorius Jurgis Lapinas, Aleknaičiuose prie Pakrokių. — Spausdinta pas Otto v. Mauderode, Tilžėje.

„Garsas Amerikos Lietuvių.“

„Garsas Amerikos Lietuvių“ išleidžiamas „Garso Amerikos Lietuvių“ Kompanijos, su sekančiais metais susilaukė naują redaktorių ir turinį savo suvisu perkeitė.

Talpina dabartės „Garsas“ savyje viską, kas tik yra nadingo, akvyo pamokinančio ir palinksminančio ir teip: yr ten straipsniai apie lietuviškus tautiškus reikalus apskritai. — Straipsniai apie reikalus Lietuvių Amerikoje. — Žinios iš Lietuvos, ypač Rusų vietiniuos laikraščiųos talpyt užgintos. — Žinios iš Liet. Amerikos kolonijų. — Apsakymai nadingi — Apsakos — Dainos. — Eilės ir t. t. ir t. t.

Žodžiu, jeigu nori greit ir teisingai patirti, kas dedasi sviete, kas girdėt Lietuvoje, kaip einas Amerikos Lietuviai ir kaip jie gyvena, jei nori apsišviest ir pasilinksmit, skaityk „Garsą Amerikos Lietuvių“.

Prekiuoja „Garsas“ ant metų:

Amerikoje 2 doliaru su parsiumimu.

Prusuose 4 markes be parsiumimo.

Rusijoje 2 rubliu be parsiumimo.

Į Rusiją parsijst kiekvieną numerį uždarytuose kopertuose prekiuoj 10 kapeikų kiekvienas numeris.

Rašant į „Garsą“ arba siunčiant pinigus, reikia padėti šokis adresas:

„Garsas Amerikos Lietuvių“

Publishing Co.

Shenandoah, Pa.

U. S. of America.

Lietuva.

„Lietuva“, nedėlinis laikraštis, išeina kas subatą mieste Chicago, Amerikoje, ir talpina savyje naujausias ir svarbiausias žmonėms darbininkams žinias.

„Lietuva“ daugiausiai rupinasi apie labą savo brolių lietuvių, traukdama juos į vienybę per palitikiškus kliubus (Amerikoje) ir ragindama prie darbo.

„Lietuva“ įkurė Amerikoje „Lietuviškas kolonijas“, kur jau gerokas burelis lietuvių apsipirko sau ukius ir gyvena laimingai. Dabar tenai kožnam lietuviui yralengva pradėtie ukininkystę tarpu savųjų.

„Lietuva“ yra rašoma aiškioje ir visiems suprantamoje kalboje.

„Lietuva“ Amerikoje kaštuoja du doliaru, o į Lietuvą su parsiumimu kaštuoja 6 rubliai.

Norint išsirašyti „Lietuvą“, ir pinigus už ją siunčiant, reikia padėti adresą tokį:

A. Olszewskis,

954 33rd. St., Chicago, Ill. North America.

„Lietuvą“ galima gauti ir pas M. Noveski, Tilžėje, už 4 rublius per metus.

Turiny:

Pirmutinė naujojo caro malonė. Greitakojis. — Dalbininkas. A. B. — Iš Lietuvos: Iš Eleonoravo. P. Dainius. — Iš Dambavos Budos. — Iš Juodaglynio. Juodaglynio kelmelis. — Iš Antanavo valsčiaus. Baidyklė. — Iš Pyplių. — Iš Plokščių. — Iš Saločių. Saločių šakelė. — Iš svetimų šalių. — Iš Amerikos. — Turgaus prekės — Rubliaus kursas. — Apgarsinimai.

Kovo mėnesio „Ukininko“ priedas:

Tamošius besotis.